

Endelig foreslås det at gøre reglerne mere smidige end de nugældende ved at lade afskrivningerne være ubundne i den forstand, at afskrivningsgrundlaget ikke som ved bundne afskrivninger reduceres år for år med den tilladte afskrivning, hvad enten den skattepligtige gør brug af afskrivningsmuligheden eller undlader det. Efter det foreslåede afskrivningssystem vil den skattepligtige i et vist omfang kunne samle eller sprede afskrivningerne over en kortere eller længere årrække.

Når det åremål, hvorover en bygning kan afskrives, skal fastsættes med den teknisk-økonomiske forældelse som målestok, taler vanskelighederne ved at skønne over denne forældelse imod, at de afskrivningsberettigede bygninger opdeles i et stort antal vanskeligt overskuelige grupper med forskellige afskrivningsprocenter, således som det sker under den nugældende ordning. På dette område foreslås der derfor en væsentlig forenkling, idet de afskrivningsberettigede bygninger foreslås opdelt i 2 hovedgrupper med hver sit sæt afskrivningsprocenter.

Når der i overensstemmelse med indstillingen fra et flertal i afskrivningsudvalget stilles forslag om 2 hovedgrupper, skyldes det, at der — også når forholdet bedømmes ud fra kriteriet teknisk-økonomisk forældelse — er en væsentlig forskel i „levetiden“ for på den ene side landbrugets driftsbygninger samt bygninger, der anvendes til industrielle formål eller formål, som kan sidestilles dermed, og på den anden side andre bygninger såsom butikbygninger, forlystelsesetablissementer, restauranter m. v.

Den første hovedgruppe skal ifølge forslaget omfatte landbrugsbygninger, industribygninger og en række hermed sidestillede bygninger, hvorom henvises til den foreslåede § 18, stk. 1, litra a) og bemærkningerne til denne bestemmelse. På bygninger i denne gruppe kan der ifølge § 22, stk. 1, afskrives indtil 6 pct. årlig i de første 10 år efter erhvervelsen og derefter indtil 2 pct. årlig. For bygninger i denne gruppe bliver den mindste afskrivningsperiode herefter 30 år.

Den anden hovedgruppe omfatter ifølge forslaget butikbygninger samt forskellige forlystelsesetablissementer, restauranter m. v., hvorom henvises til lovforslagets § 18, stk. 1, litra b) og bemærkningerne til denne bestemmelse. På bygninger i denne gruppe kan der ifølge § 22, stk. 3, afskrives indtil 4 pct. årlig i de første 10 år efter erhvervelsen og derefter indtil 1 pct. årlig.

For begge grupper gælder, at de afskrivnings-satser på henholdsvis 6 pct. og 4 pct., som skal kunne anvendes i de første 10 år, ikke skal gælde for

bygninger, som den skattepligtige har anskaffet den 15. marts 1968 eller tidligere, jfr. lovforslagets § 2, stk. 3. Hvor en sådan bygning er erhvervet mindre end 10 år før ikrafttrædelsen af de nye regler, kan det forekomme, at den bestående adgang til ekstraafskrivning endnu ikke er benyttet fuldt ud. I disse tilfælde får ejeren ifølge lovforslagets § 2, stk. 4, adgang til at foretage den ikke-udnyttede ekstraafskrivning i overensstemmelse med de nugældende regler.

For de landbrugs- og industribygninger m. v., der omfattes af den førstnævnte hovedgruppe, svarer den afskrivningssats på 6 pct., der skal gælde i de første 10 år efter erhvervelsen, til den gældende overgrænse for et enkelt års ekstraafskrivning (4 pct.) med tillæg af den afskrivningssats på 2 pct., som ifølge forslaget skal gælde for senere år. Der er dog den forskel på ekstraafskrivningerne og de begyndelsesafskrivninger, som skal afløse dem, at medens ekstraafskrivningerne kan udnyttes fuldt i løbet af 4 år, udstrækker forslaget begyndelsesafskrivningerne over 10 år. Herved er der taget hensyn til den kritik, som den gældende adgang til at foretage meget store afskrivninger i de første år efter erhvervelsen har givet anledning til.

For landbrugets driftsbygninger medfører forslaget, at der tages hensyn til et fra landbrugsside fremført ønske om, at der bliver adgang til at foretage hurtigere afskrivninger end efter de gældende regler. Almindelig afskrivning på landbrugets driftsbygninger kan i dag foretages med 1¼ pct. årlig, svarende til en forventet levealder på 80 år, og der kan endvidere foretages ekstraafskrivning efter de tidligere omtalte regler herom. Ved hurtigst mulig afskrivning efter de gældende regler kan en driftsbygning inden for landbruget afskrives fuldt ud i løbet af 48 år, medens den mindste samlede afskrivningsperiode bliver 30 år efter forslaget. I de første 10 år efter erhvervelsen kan der i dag afskrives indtil 52½ pct. af anskaffelsestallet, men efter forslaget indtil 60 pct.

Efter nærmere regler i lovforslagets § 22, stk. 2, kan de foran omtalte afskrivningsprocenter forhøjes, når bygningen er udsat for en særlig hurtig fysisk forringelse. § 22, stk. 3, 3. pkt., indeholder en tilsvarende regel for de butikbygninger m. v., der omfattes af den anden hovedgruppe.

Efter lovforslaget afskaffes den gældende adgang til at foretage almindelig afskrivning over en særlig kort restlevetid, når en ældre bygning skifter ejer eller forbedres. De gældende regler herom må ses i sammenhæng med, at størrelsen af de årlige almindelige afskrivninger bestemmes af bygningens fysiske levetid; denne sammenhæng gør sig ikke mere